

звивъ спрѣ тупаніето на сърдцето ми ;

— Г-нъ Маркыонъ, простѣте мя.

И азъ искахъ да станѣ и да проговорѣхъ, по неможахъ и седяхъ като вкамененъ на мѣстото си.

Слѣдъ малко мълчаніе, прѣзъ трагнѣето на което очитѣ на умирающійтъ бѣхъ впити все въ моитѣ не прѣставахъ да мя умолявать.

— Г. Маркыонъ, повтори, бжлѣте снисходителны и простѣте мя.

Най-послѣ сполучихъ, да идѣхъ къмъ него, и колкото азъ наближавахъ, той ся гуцаше като да ся отиѣстя на силъ за да избѣгне отъ ужасно нѣкое достѣгваніе. Тогази азъ дигнахъ ржцѣ на горѣ и спѣхъ гы послѣ надолу излекъ прѣдъ уплашенитѣ и безъ мѣрж отворенитѣ му очи ;

— Мирѣ ти, рекохъ, прощавамъ тя !

Едвамъ произнесохъ тѣзи думы и на приближнѣлото му лице свѣтнѣ заря отъ радость и живость ; но въ сящото врѣме и двѣ сълзы потекохъ отъ очитѣ му. Прострѣ ржкѣ къмъ мене, която свита внезапно помръднѣ ся заплашително, очитѣ му ся обърнѣхъ като че ся рани отъ куршумъ въ сърдцето. — Англези ! извика. — И паднѣ бездыханенъ като нечувственъ и тежкѣ камѣкъ.

Дадохъ тутакъ си извѣстіе и всички ся завтебохъ та дойдохъ при одърѣтъ на мрътвецѣтъ и плакахъ и ся помолихъ за него. А пакъ азъ ся оттеглихъ смутенъ отъ ненадѣйнитѣ опжзи сценѣ